

mentlig vil føre til megen Ærgrelse for Finansministeren og til Misfornøjelse og Protest fra deres Side, som rammes af Bestemmelsen. Der er ikke Tvivl om, at det ifølge Lovforslaget er Finansministeren, som afgør Spørgsmaalet om, hvorvidt Lærere, der har faaet Lønforhøjelse siden 1915, skal have de 25 pCt. Tillæg eller ej, men hvorledes skal Ministeren kunne afgøre dette paa en retfærdig Maade, hvorledes skal han kunne vide, om Kommunen har forhøjet Læreren Løn paa Grund af Dyrtidsforhold eller af andre Grunde, f. Eks. af den Grund, at Lønningen ikke længere var tidssvarende. Finansministeren kan ikke en Gang med Virkning henvende sig til vedkommende Kommunalbestyrelse med Forespørgsel i saa Henseende, thi vi har haft kommunale Valg efter 1915, og den nu siddende Kommunalbestyrelse ved maaske ikke en Gang, hvilke Motiver den afgaaede Kommunalbestyrelse har haft til at give Lærerne denne Forhøjelse, i alt Fald vil der sikkert i mange Tilfælde vise sig at være afvigende Meninger om den Ting. Men selv om Ministeren endelig kommer til fuld Klarhed over Forholdet, og det viser sig, at Kommunalbestyrelsen virkelig har forhøjet Lærerlønnen paa Grund af Dyrtidsforhold, som der staar i Lovforslaget, vil Kommunalbestyrelsen da ikke med Rette kunne gøre Krav paa at faa sine Penge tilbage? Skal Staten kunne profitere ved en Kommunes humane Stilling overfor sine Lærere? Det mener jeg ikke den skal, og derfor tror jeg, det vil være klogest at stryge hele det sidste Punktum i § 2, derved undgaar man megen Staahej; skulde en eller anden Lærer faa lidt større Dyrtidstillæg, end der strengt taget tilkommer ham, var der ingen Ulykke deri.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Lovforslaget til velvillig Behandling i Tinget, idet jeg udtaler Haabet om, at det ikke skal faa en alt for stor grundlæggende Betydning med Hensyn til fremtidig Behandling af Lønningssager, og jeg maa paa mit Partis Vegne ligesom Ordføreren for Venstre tage Afstand fra, at mit Partis Stilling til disse Lovforslag paa nogen Maade skulde faa Indflydelse paa vor Stilling til den endelige Lønreform, som vil blive gennemført, naar Lønningskommissionen er færdig med sit Arbejde. Jeg vil tillige udtale det Haab, at de Kompensationslove, som Ministeren har bebudet, vil blive af en saadan Art, at de store Udgifter, som følger af disse Lovforslags Vedtagelse,

bliver lagt paa Skuldre, der kan bære dem.

Jeg vil endelig gribe Anledningen til at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister angaaende de efter min Mening alt for smaa Lønninger, som de Folk har, der sidder omkring paa Retskontorerne, hos Birkedommere og paa andre Retskontorer. Forholdet er saaledes ved disse Kontorer, at vedkommende Retsbetjente faar en Sum af Staten til Kontorhold, saaledes at de, der er ansatte paa Kontorerne, ikke er lønede direkte af Staten. Det er mig ogsaa bekendt, at Retsbetjente har faaet en Sum til Hjælp til Dyrtidstillæg, men baade Lønningerne og Dyrtidstillæget er af en saadan Art, at vi daarlig kan være bekendt at vedtage disse Love, uden at der samtidig bliver gjort noget for de Mennesker, der sidder med disse, om jeg maa bruge det Udtryk: elendige Lønninger.

Angaaende Lovforslaget om Dyrtidstillæg for Aaret 1919 vil jeg derefter gerne gøre et Par Bemærkninger om Afsnit IV, der omhandler ikke-pensionsberettigede Haandværkere og Arbejdere „og andre“, som det hedder i Lovforslaget. Finansministeren udtalte ved Forelæggelsen, at han ikke kunde modtage Ændringer, der forandrede Lovens Karakter, eller som skruede Statens Udgifter yderligere i Vejret. Saaledes forstod jeg den højtærede Minister. Jeg haaber imidlertid, at det skal lykkes at blødgøre den højtærede Ministers Hjerte med Hensyn til en Forhøjelse af Dyrtidstillæget til de ikke-pensionsberettigede Haandværkere og Arbejdere, idet jeg anser en Sum paa 250 Kr. til gifte og 125 Kr. til ugifte for at være alt for utilstrækkelig og langt mindre, end der gives i de private Erhverv. Vi ved f. Eks. fra Bagerstrejken, at Mestrene har tilbudt deres Arbejdere 13 Kr. ugentlig i Dyrtidstillæg, hvilket bliver 676 Kr. aarlig, men her byder Staten, som ellers maa siges at være ret rundhaandet overfor de fast ansatte Tjenestemænd, hvad Dyrtidstillæget angaar, ikke en Gang det Tillæg, som vore Bagermestre byder deres Arbejdere og faar Strejke for.

Et andet Forhold, jeg skal omtale, er Bestemmelsen om de 180 Dage, som ikke-pensionsberettigede Arbejdere skal have tjent i Statens Tjeneste for overhovedet at faa Dyrtidstillæg. Denne Bestemmelse er af den Art, at den vil volde Bryderier, Misfornøjelse og Protester. En Skovarbejder kan f. Eks.